

jednak procentuální kvoty tvrzeného nároku, je podmíněno přirozenou povahou věci. Jsouť četné případy, kde tyto okolnosti prostě nelze vůbec zjistiti. Pro ně stanoví § 1302 obč. zák., že, nelze-li při škodě zaviněné několika účastníky určití podíly jednotlivců na poškození, ručí všichni za jednoho a jeden za všechny, tedy každý za celou škodu. Této zásady jest obdobně (§ 7 obč. zák.) použiti na případy, v nichž škoda nevznikla společným účinkem jednání neb opomenutí několika fysických osob, nýbrž účinkem jednání osoby žalované a neznámých jiných příčin (nevypátraným škůdcem, přírodními silami a pod.), neboť není příčiny, proč by se se žalovaným mělo nakládati jinak, vznikla-li škoda společným zaviněním několika známých účastníků (fysických osob) na poškození, a jinak, vznikla-li společným účinkem jeho a jiných činitelů mimo fysické osoby. Rozdíl je jen v tom, že žalovaný v posléze naznačeném případě nemá, na kom by snad mohl vykonati právo postihu, musil-li škodujícímu celou škodu nebo nepoměrnou její část nahraditi sám. Ale to je okolnost náhodou sdružená s jeho zaviněním a nemůže býti na újmu poškozenému, nýbrž stíhá škůdce.

Čís. 10595.

Kupitel nemovitosti může se domáhati proti prodávateli výmazu práv váznoucích na nemovitosti exekucí podle § 353 ex. ř., nikoliv podle § 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, R II 29/31).

Na základě vykonatelného rozsudku navrhl kupitel proti prodávateli nemovitosti povolení exekuce podle § 354 ex. ř., by bylo vymoženo provedení knihovního výmazu břemen váznoucích na nemovitosti. Soud první stolice exekuci povolil. Důvody: Exekuce podle § 354 ex. ř. předpokládá, že čin nemůže býti vykonán jinou osobou, a že vykonání závisí výlučně na vůli dlužníkově. Tvrzení povinné strany, že provedení výmazu zajištěné pohledávky závisí jen na vůli berního úřadu, jest nesprávné, neboť, jakmile povinná strana pohledávku československého eráru proplatila, musel by tento dáti svolení k provedení depurace. Z tohoto důvodu jest vidno, že provedení depurace jest pro povinnou stranu objektivně možné, což jest směrodatné. Další otázka, zda provedení depurace jest pro povinnou stranu hmotně možným, jest v exekučním řízení lhostejná, neboť povinná strana neměla se smluvně zavázati k plnění, které by ji vydávalo nebezpečí zaplatiti po případě celou pohledávku. Literatura a judikatura jsou souhlasně toho názoru, že exekuce podle § 354 ex. ř. jest přípustná, by byly vymazány závady zajištěné na nemovitosti vymáhajícího věřitele. (Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 22. září 1904 Gl. U. 2782). Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnost navrhuje zrušení napadeného usnesení, pokud se týče jeho změnu, poukazujíc k tomu, že v tomto případě není podmínek pro povolení exekuce podle § 354 ex. ř., ježto vý-

mazy, o něž jde, nezávisejí výlučně na vůli stěžovatelky, nýbrž na vůli věřitele, kromě toho záleží i na zaplacení dluhu, jež jest pro ni při jejích hospodářských poměrech naprosto nemožné. Stížnost jest odůvodněna. Stačí poukázati na důvody rozhodnutí nejvyššího soudu číslo 2020 a 6896 sb. n. s. a na vývody komentáře Neumannova k exekučnímu řádu, že, jde-li o výmaz práv váznoucích na prodané nemovitosti, jest vésti exekuci podle § 353 ex. ř., nikoliv podle § 354 ex. ř. Tvrzení napadeného usnesení, že prý literatura a judikatura jsou také souhlasně toho názoru, že exekuce podle § 354 ex. ř. jest přípustná, by byly vymazány závady zajištěné na nemovitosti vymáhajícího věřitele, neodpovídá skutečnosti, aspoň potud, že to není zajisté obecný názor, aniž, že rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 22. září 1904 Gl. U. čís. 2782 bylo téhož názoru, ježto z tohoto usnesení vyplývá právě opak toho. Podle toho a zvláště, ana povinná strana tvrdila, že není hospodářsky s to, by váznoucí dluh třetímu věřiteli zaplatila, musel býti návrh zamítnut, pokud nebyl dokázán opak tohoto tvrzení povinné strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené rozhodnutí jest správné, jsouc v souladu i s rozhodováním nejvyššího soudu podle rozhodnutí, k nimž v důvodech poukazuje. Tam jest již vyvrácen i právní názor dovolací stížnosti, že vymožení činu, o jehož druh jde, jest závislé jen na vůli povinné strany. Mylnost názoru dovolací stížnosti plyne ostatně z vlastního jejího přednesu, že povinná strana vyjednává o dohodu se státní finanční správou, vyjednávání to však prý dosud není skončeno. Názor dovolací stížnosti, že tu jde o plnění peněžní a že proto nemůže býti použito § 353 ex. ř., netřeba podrobněji vyvracet, ana předmětem plnění není určitá peněžitá částka, nýbrž knihovní výmaz za účelem odbřemenění nemovitosti. Uspokojení nároku na toto plnění bude snad, jak dovolací stížnost zdůrazňuje, vyžadovati peněžitého nákladu. Avšak tím se nárok sám nestává ještě nárokem peněžitým. Zda bude lze exekuci způsobem v zákoně pro vymáhání sporného nároku předepsaným skutečně provést pro nemajetnost povinné strany. jest pro otázku, jakým způsobem bude exekuci vésti, právě tak bez významu jako v jiných případech, na příklad při povolení exekuce zabavením movitých věcí, ve kterých povolení exekuce zůstává pro nemajetnost dlužníkovu bez výsledku.

Čís. 10596.

Vyživovací povinnost nemanželského otce konkuruje s jeho vyživovací povinností k manželským dětem, k manželce a k výdělku neschopné matce.

(Rozh. ze dne 5. března 1931, Rv II 131/30).